

Fremme af forespørgslen vedtoges ¹⁴/₁₀ (F. sp. 94).

Forespørgslen foretoges ¹⁹/₁₀ (F. sp. 148).

Efter at *Biner-Jensen* (S) som ordfører for forespørgerne kort havde begrundet forespørgslen, gav *udenrigsministeren* en udførlig redegørelse for den udenrigspolitiske situation, derunder særlig angående det traktatkompleks, som skulle til behandling på det nordatlantiske råds forestående møde i Paris. Ved slutningen af sin tale sammenfattede ministeren de punkter, som der skulle tages stilling til, således:

„For det første vil man . . . blive stillet overfor spørgsmålet om at underskrive en protokol, der indbyder Vesttyskland til at tiltræde Atlantpagten.

For det andet er det i forbindelse hermed meningen at tage en principiel beslutning om at styrke NATOs militære maskineri, så at den øverstkommanderende får forøget indseende med styrkernes placering, forsyning og operative anvendelse.

For det tredje vil der blive stillet forslag om, at samtlige Atlantlande tilslutter sig den af vestmagterne på Londonmødet afgivne erklæring, hvori det bl. a. siges, at den vesttyske forbundsregering er den eneste frit og lovligt etablerede tyske regering og derfor beføjet til at tale for Tyskland som repræsentant for det tyske folk i internationale anliggender. Denne erklæring er ikke i modstrid med Danmarks hidtidige holdning overfor Østtyskland, som hverken Danmark eller noget andet vestligt demokratisk land har kunnet anerkende som suveræn stat. Det vil erindres, at der i maj i år— efter afholdelsen af det nordiske udenrigsministermøde — blev udsendt en meddelelse om, at ingen af de på mødet repræsenterede regeringer for tiden havde til hensigt at anerkende Østtyskland. Situationen er i denne henseende stadig den samme, og en tilslutning til den nys citerede erklæring fra Londonkonferencen betyder derfor intet brud med den linie, vi har fulgt indtil nu.

For det fjerde skal jeg nævne, at det ikke kan udelukkes, at den under Londonkonferencen vedtagne udtalelse om, at de deltagende lande anser Atlantpagten som værende af ubestemt varighed, vil blive forelagt Atlantrådet, og at der i så henseende vil kræves stillingtagen. Jeg vil i denne forbindelse erindre om, at Atlantpagten ifølge sin ordlyd ikke er tidsbegrænset, men giver de deltagere, der måtte ønske det, en ret til udmeldelse efter 20 års forløb. Udtalelsen på Londonkonferencen er i virkeligheden derfor juridisk set ikke andet end en bekræftelse af den rigtige forståelse af pagtens opsigelsesparagraf. En tiltrædelse heraf er efter min mening på den ene side overflødig, på den anden side uskadelig, idet den på ingen måde præjudicerer spørgsmålet om det enkelte medlemslands ret til at benytte opsigelsesparagraffen efter udløbet af 20 års fristen. Og iøvrigt er det jo, politisk set, klart, at erklæringer af denne art ifølge